

PASZKAL GILEVSZKI VERSEI*

EGY KÉZ VILLANÁSA

Abban a percben
ereszkedtünk le
egy virágokkal kivilágított városba
A fényesség kimondhatatlan volt gyöngéd
a hullámozó fűben
miként az átcsapó víz tört meg
Az alakoknak elakadt a hangjuk
Árnyak mozdultak búsán —
Mekkora bizonytalan és mennyi igazság rejlett
egy köszöntés villanásában

ŐSZ

Mikor ránk tör
életünk ősze
szele nem lombot tép
szálfák dőlnek

KALITKA

Az eső kalitkát rácsoz
a madárnak

* A költő hamarosan megjelenő, *A dal élete* című verseskötetéből.

AZ OLVADÓ HÓ ALATT

Az olvadó hó alatt
tágra nyílt szemként méri végig magát a föld

HOLDVILÁG

A holdvilág a kései szürkületben úgy időz ablakomban,
akár egy kerek, zománcozott lámpabura valami folyosón
vagy réges-rég kifakult teremben; nem moccan, oly
rezzenetlen, mintha olajfestmény volna; ám világít,
tehát valódi.

ADY CSILLAGA

Csillagába ötvöződtek
minden csillagok csillagai

DELCSEV

Az ő mezején találkoznak
valamennyi kultúra felsorakozott csapatai
és szakadatlan tart vetélkedésük
hogy beérjék egymást
e szellemi tornán

RACIN ÁLMA

Nézzük álmod
mai sugarak kéréjében
mint kézzel tapintható
felserkent igazságot

ÉGEI ELCSENDESÜLÉS

Az óvatos szél elcsendesíti lelkemben
a messzi égei partok hullámverését

BRASNYÓ István fordításai